De verdere levensweg van Johannes

Lezen: Johannes 21: 15-25

Tekst: Johannes 21: 20-23

Zingen:
Psalm 119: 25
Psalm 17: 3
Psalm 23: 1, 2
Psalm 23: 3
Psalm 20: 1
Psalm 68: 2

Geliefde gemeente, in dit leven is een pad dat slechts door weinigen betreden wordt. Maar wie ooit die weg betrad, wordt geleid naar het hemels Eden. Het is een weg van droef geween, maar van zoete vreugde tevens. Vaak door donkere nevelen heen, het is de nauwe weg des levens. Ken je die weg? Kent u die weg? Het pad des levens, het smalle pad naar de hemel. Op die weg kun je alleen maar komen door de poort van de wedergeboorte. En op die weg gaan de geestelijke pelgrims leren verstaan door het geloof: "Heere, dat mij de laagste plaats op die heilweg zij gegeven. Niemand heeft ooit zoveel kwaad tegen zoveel licht bedreven."

Weet u waar dat pad langs leidt? Dat leidt langs de heuvel Golgotha. En op die heuvel Golgotha staat een kruispaal opgeheven. "Als ik daarheen de ogen sla". Is het gebeurd in uw leven? "Daar wordt mij alle schuld vergeven." Het is de weg, het pad waar ook Johannes op gebracht is, de apostel der liefde. Door middel van de prediking hebben wij de afgelopen weken in de lijdenstijd en rondom Pasen met hem mogen meereizen. Is hij je vriend en metgezel geworden? Heb je onder de prediking, waarin we met Johannes mee mochten reizen op de Via Dolorosa van Christus, ervaren dat hij uw vriend en metgezel is? Heb je er iets van ervaren wat we in de eerste preek hebben gezegd, toen het ook al over Johannes ging? Heb je geestelijk met Johannes mogen meereizen op de Lijdensweg, bij het kruis van Golgotha, in het graf van Jozef van Arimathea, in de opperzaal waar Christus kwam?

Vanmiddag willen we verder luisteren naar de levensweg van Johannes, die hij heeft mogen volgen totdat de tijd aanbrak dat de Heere ook Johannes heeft opgenomen in het Vaderhuis hierboven met zijn vele woningen. Wij schrijven als thema boven de prediking: **De verdere levensweg van Johannes**. En we letten op drie gedachten:

1. Hij bleef een volgeling van de Heere.
2. Hij werd getroost door de Heere.
3. Hij is gestorven in de Heere.

1. Hij bleef een volgeling van de Heere

Na die wonderbare visvangst op het meer van Galilea met de zeven discipelen, waar ook Johannes bij was, stond daar de Heere Jezus aan de oever van de zee. De discipelen hadden de hele nacht niets gevangen. Aanvankelijk stond Hij daar als een vreemdeling. En toen Hij de volgende morgen vroeg de discipelen terug zag komen naar de oever en aan hen vroeg: *Hebt gij niet enige toespijs?* –

hebt u niet wat beleg voor het brood? – toen was het Johannes als eerste bij wie de ogen opengingen. Hij zag dat die vreemdeling de Heere was, met name toen Hij gezegd had: *Werp het net aan de andere zijde*, en er zoveel vissen in dat net gevangen werden.

En toen zijn ze aan wal gekomen. En toen mochten ze samen met de Heere eten. Dat is wat, als je samen met de Heere mag eten, waarbij de Heere de Gastheer is en helemaal niet vroeg om wat er in die netten zat, maar allang brood en vis klaar had liggen om met Zijn discipelen het middagmaal te houden. Daar zat Johannes bij. En Johannes is er getuige van geweest hoe Petrus hersteld werd in het ambt. Hij hoorde de Heere tot drie keer vragen: *Hebt gij Mij lief?* Hij heeft drie keer Petrus, zelfs onder tranen, horen zeggen: *Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U lief heb.* En vervolgens hoorde Johannes die drievoudige opdracht, dat ook Petrus een herder van de kudde mocht zijn.

Die roeping zou niet zonder strijd gaan, en ook daar is Johannes getuige van geweest. Want wij hoorden de Heere ook tegen Petrus zeggen in vers 18: *Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, toen gij jonger waart, gorddet gij uzelven, en wandeldet alwaar gij wildet; maar wanneer gij zult oud geworden zijn, zo zult gij uw handen uitstrekken, en een ander zal u gorden, en brengen waar gij niet wilt.* En toen de Heere dit onderwijs aan Petrus gegeven had, zo blijkt het uit onze tekst, is Hij opgestaan. En terwijl Hij opstond, sprak Hij tot Petrus: *Volg Mij*.

Mogelijk wilde de Heere vanuit Galilea weer terugkeren naar de stad Jeruzalem om daar vanaf de Olijfberg, ten oosten van Jeruzalem, op te varen naar de hemel. Uit de context van onze tekst kunnen wij opmaken dat toen de Heere Jezus opstond om Zijn reis naar Jeruzalem aan te vangen, ook Petrus opgestaan is en gehoorzaamd heeft aan de woorden: *Volg Mij*. We zien het in gedachten zo voor ons: daar loopt de Heere Jezus en Petrus loopt naast Hem. En terwijl ze zo hun weg vervolgen, kijkt Petrus achterom en hij ziet dat zijn vriend hem volgt, Johannes. Dan vervult het hart van Petrus zich met bezorgdheid over zijn geestelijke vriend Johannes. Misschien heeft hij de Heere Jezus wel zachtjes aangestoten en gezegd: *Maar Heere, wat zal deze dan?* Zal Johannes nou ook verder moeten leven in een weg van strijd en verdrukking? Moet hij straks ook de marteldood sterven, zoals de Heere dat ook bij Petrus voorzegt?

Johannes, die altijd zo dicht bij de Heere Jezus leefde, Johannes, de discipel die Jezus liefhad, Johannes, die de Heere Jezus niet verloochend had zoals Petrus – wat zal hem, wat zal zijn geliefde vriend allemaal overkomen? Het is heel begrijpelijk dat Petrus deze vragen aan de Heere Jezus stelt. Want Johannes was inderdaad een hartsvriend van hem. Ze hadden samen al zoveel meegemaakt. En ook in de toekomst zullen ze nog samen veel gaan meemaken. Tussen deze twee mannen was een liefdesband, een geestelijke liefdesband ontstaan. Je zou het kunnen vergelijken met de liefde tussen David en Jonathan in het Oude Testament.

Maar ach, hoe sterk deze liefdesband, deze geestelijke band ook is, Petrus hoeft zich echt geen zorgen te maken over Johannes. De weg die de Heere met Johannes zal gaan, is voor Petrus helemaal niet belangrijk. Als hij persoonlijk de Heere maar blijft volgen. Daarom horen wij de Heere in vers 22 zeggen: *Indien Ik wil dat hij blijft totdat Ik kom, wat gaat het u aan?* Maar terwijl de Heere Jezus dit tegen Petrus zegt over Johannes, zegt Hij met deze woorden wel iets over de verdere levensweg van Johannes.

Nee, deze woorden betekenen niet, jongens en meisjes, dat Johannes blijft totdat de Heere Jezus weer terug zal komen op de wolken des hemels. Dat zou toch betekenen dat Johannes nu nog zou moeten leven? O ja, de discipelen dachten wel dat de Heere Jezus dat bedoelde: Johannes blijft op aarde totdat de Heere terugkomt op de wolken des hemels. Maar dat bedoelde de Heere helemaal niet. De Heere wilde met deze woorden alleen maar duidelijk maken: Ik bepaal wel

hoelang Johannes hier op de aarde zal blijven. En als hij de discipel is die het langst op aarde zal blijven van alle twaalf, dan is dat naar Mijn wil.

En zo is het ook gebeurd. Want Johannes was binnen de kring van de discipelen de jongste discipel. Maar hij is de laatste discipel die vanaf de aarde werd opgenomen in hemelse heerlijkheid, op hoge leeftijd. Ja, zo lang heeft hij op aarde nog mogen dienen totdat de Heere hem bracht in het Vaderhuis hierboven met zijn vele woningen. En tot dat moment is Johannes op de aarde gebleven. En bleef hij een volgeling van Christus. Want die woorden die de Heere Jezus tot Petrus sprak – *Volg Mij* – golden natuurlijk ook voor Johannes.

Daar wil ik deze middag eens even dieper over nadenken met u en met jou. Wat is dat nou toch, de Heere volgen? Wat betekent dat nou, *Volg Mij*? Nou, als het gaat om Johannes, dan is dat allereerst een letterlijk volgen geweest. En we weten hoe Johannes bij de oevers van de Jordaan geroepen werd, hoe hij bij Johannes de Doper vandaan ging om de Heere Jezus te volgen naar die heerlijke boodschap: *Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt*. Johannes heeft letterlijk de Heere Jezus mogen volgen. En dat volgen werd nog sterker toen hij geroepen werd om een visser der mensen te worden.

Maar aan dat letterlijke volgen van Christus kwam eens een einde, namelijk op het moment dat de Heere Jezus opgevaren is naar de hemel. En toch bleef Johannes daarna de Heere Jezus volgen. Niet meer letterlijk, maar geestelijk. En dan nog een keer die vraag: wat is dat dan, de Heere op een geestelijke wijze volgen? Hoe spreekt de Bijbel daar zelf over?

Gemeente, als iemand de Heere gaat volgen, dan is hij van plaats veranderd. Van nature lopen wij voorop. En zit er ergens in ons dat wij eigenlijk de Heere de weg moeten voorschrijven. Ja, feitelijk is het zo dat een mens eigen Heer en Meester wil zijn en niet eens wil luisteren naar Iemand Die voorop gaat. En soms loop je ook naast Hem. Daar mag de Heere een beetje mee doen, vergun me dat ik het zo zeg. Maar de ware volgelingen lopen niet meer voor de Heere Jezus. Die lopen niet meer naast de Heere Jezus. Maar die lopen achter de Heere Jezus. Die zijn van plaats veranderd door de krachtige werking van de Heilige Geest.

Het volgen van de Heere betekent Zijn voetstappen drukken. Misschien heb je het wel eens geprobeerd, jongens en meisjes, toen we nog van die zeldzame dagen hadden dat er veel sneeuw op de aarde viel. En dat je vader 's morgens naar zijn werk ging en hij was de eerste die zijn voetstappen voor in de tuin zette. En toen jij later zelf naar buiten ging, ging jij proberen om jouw voeten in de voetstappen van je vader te zetten. En dan blijkt wel dat die stappen natuurlijk wel wat groter zijn dan jouw stappen. Maar je ging het wel proberen om jouw voet in de voetstappen van je vader te zetten, want die was voorop gegaan. Dat is volgen. Zo is ook het geestelijk volgen.

En daar heeft de Heere Jezus iets heel rijks over gezegd, ook tegelijkertijd iets wat heel diep is. En dat wil ik vanmiddag ook even benadrukken. Wat dan? *Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op, en volge Mij. Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar wie zijn leven verliezen zal om Mijnentwil, die zal het behouden*. Wat is dus volgen van Christus? Leg uw en jouw leven daar eens naast vanmiddag, of dat je leven is. Dan heb je drie dingen geleerd: zelfverloochening, het dragen van een kruis, en jezelf verliezen, je leven verliezen.

Nou, dat heeft Johannes ook geleerd in zijn leven. Hij heeft geleerd om ook uit die drinkbeker te drinken. En kort na de uitstorting van de Heilige Geest is het al openbaar gekomen in het leven van Johannes. Naar aanleiding van de genezing van een kreupele man in de tempel bij de poort de Schone, werd hij samen met Petrus gearresteerd en moest hij voor het Sanhedrin komen. En er

werd hun heel indringend verboden niet meer in de Naam van Jezus te preken. En met deze felle bedreigingen zijn ze weer vrijgelaten. Maar zij konden niet zwijgen van die ene Naam die onder de hemel gegeven is tot zaligheid. En zo gingen ze ermee door. En waar liep dat op uit? Ze werden gevangen genomen. Ze werden gegeseld. Ze moesten smaadheid dragen om de Naam van Christus.

Ja, Johannes heeft de drinkbeker van zijn Meester gedronken toen hij zijn Meester moest volgen. En toen enkele jaren later de wrede keizer Domitianus aan de macht kwam in Rome, liet hij Johannes verbannen naar dat eenzame eiland Patmos. Zie je het wel? Johannes heeft het geleerd wat het is om Jezus te volgen: zelfverloochening, kruis dragen, je leven verliezen.

Wat wil dat zeggen, dat je achter Hem aan jezelf leert verloochenen? Weet u dat? Ja, het is een bekend woord vanuit de Bijbel: zelfverloochening. Maar weet je echt wat het is? Heb je het geleerd van de Heere? Zelfverloochening. Laat ik eens naar het woord kijken zoals het in de Bijbel voorkomt. Verloochenen. Dat betekent zeggen dat je iemand niet kent. Petrus verloochende Christus. Hij zei: ik ken Hem niet. Dat is verloochenen. Maar wat is nou zelfverloochening? Dat betekent ontkennen wie je zelf bent. Zeggen dat je jezelf niet kent. Maar dat klinkt vreemd. Want ieder mens kent toch wel iets van zichzelf. En trouwens, als je een echte discipel van de Heere wordt, dan krijg je ontdekkende genade. En dan ga je ontdekken in het licht van Gods heilige wet wie jezelf bent. Dan krijg je zelfkennis, geestelijke zelfkennis. En alle volgelingen van Christus kennen dat. Maar wat betekent dan zelfverloochening, dat ik mijzelf niet ken?

Gemeente, dat betekent dat je jezelf de eer niet meer geeft. Dan heeft je eigen ik een doodsteek gekregen. Een zondaar die door genade leert zichzelf te verloochenen, is een ootmoedig mensje, een heel klein mensje geworden, achter die grote Heere aan. En die gaat leren dat het niet meer om mijn eer gaat, maar om Zijn eer. Maar wat een strijd kost dat toch, u die de Heere vreest? Ware discipelen van de Heere, u kent die strijd om nou altijd ootmoedig te zijn, om nou altijd de eer van de Heere op het oog te hebben. Want je komt erachter dat je van binnen ook nog die hoogmoed niet kwijt bent, die in je verdorven vlees aanwezig is. En wat kunnen er niet momenten zijn dat in het leven van een ware gelovige dat hoogmoedige – en ik zeg het echt niet te sterk – goddeloze eigen ik bovenkomt. En hoe kun je dan toch zelfverloochening betrachten? Dat is toch onmogelijk vanuit jezelf?

Maar de Heere weet daar raad mee. Want om zelfverloochening achter de Heere te leren, geeft de Heere er ook een kruis bij. Want de volgelingen van Christus zijn kruisdragers. En wat is dat kruis? Nou, dat kan van alles zijn: tijdelijke tegenspoed, een ziekte, een bepaald gemis, armoede, of allerlei zorgen die de Heere geeft. Tegenspoed in het tijdelijke leven, om die hoogmoed eronder te houden. Of geestelijke tegenspoed: dat als een kind van God weer eens toegeeft aan zijn hoogmoed, dan trekt de Heere Zich terug. Dan kom je in geestelijke verlatingen terecht. En dan lijkt het alsof de hemel voor je dicht zit, maar er zit wat tussen: dat hoogmoedige ik zit er weer tussen. Of de Heere laat de duivel je een poosje aanvechten om je klein, ootmoedig te maken, zodat je weer iets mag betrachten van zelfverloochening.

Daarom had Paulus een doorn in zijn vlees. Daarom moest Jakob naar Pniël hinkende voortgaan door het leven. En zo geeft de Heere Zijn volgelingen een kruis. En dat doet Hij heel wijs. Dat doet Hij heel zorgvuldig. Hij bepaalt het kruis. Hij bepaalt de zwaarte van het kruis. Hij bepaalt de tijd waarin het kruis gedragen moet worden. En het grootste wonder is dat die kruisdragers achter de Heere aan niet zullen bezwijken. En al denken ze te bezwijken onder het kruis dat de Heere oplegt, dan is de Heere zo'n sterke Koning dat Hij het kruis van je af kan nemen, dat Hij Zijn kind inclusief

het kruis draagt, om zo te sterven aan je eigen ik, om te sterven aan de zonde en te sterven aan de wereld, om alleen uit Hem te leven.

En dan kom ik bij dat derde aspect van het volgen: zelfverloochening, een kruis dragen, maar ook je leven verliezen. Dat betekent dat je het niet meer voor het zeggen hebt, maar dat de Heere het voor het zeggen heeft, de Kurios. Johannes heeft eigenlijk hetzelfde geleerd als wat ik ergens anders tegenkom in de brieven van Paulus. Daar zegt Paulus: *Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij*. Het leven, het geestelijke leven wat van binnen gewerkt is, is ten diepste Christus, Die leeft tot in alle eeuwigheid.

Oh nee, het volgen valt niet altijd mee, ook voor Johannes niet. Maar wat doet de Heere nou bij Zijn volgelingen? Hij gaat ze vertroosten. En dat brengt ons bij onze tweede gedachte.

2. Hij werd getroost door de Heere

Inderdaad kreeg Johannes rijke vertroostingen van de Heere. Trouwens, die vertroostingen kreeg hij niet pas toen hij daadwerkelijk een kruis moest gaan dragen, toen hij daadwerkelijk de voetstappen van Christus moest gaan drukken na Hemelvaart en Pinksteren. Al veel eerder heeft hij rijke vertroostingen gekend. Wat dacht u met Pasen? Weet u het nog? Heb je ook met Johannes in het graf mogen zien? Johannes begon te geloven. En diezelfde eerste dag van de week verscheen de Heere en toonde Zijn handen en Zijn zijde, en Hij zei die rijke woorden: *Vrede zij ulieden*. Wat is dat een vertroosting geweest voor Johannes. Hij zou Guido de Brès hebben kunnen begrijpen, al leefde die veel later, die in de Nederlandse Geloofsbelijdenis heeft opgeschreven dat er in de wonden van Christus allerlei vertroostingen te vinden zijn.

Weet u wat ook zo'n rijke vertroosting voor Johannes geweest is? Toen hij getuige is geweest van de Hemelvaart van zijn Meester. Toen hij daar op die Olijfberg stond, toen zijn Meester ten hemel voer vol eer, onder die zegenende handen waarin hij de littekens weer zag, die hem herinneren aan het offer aan het kruis. Zou hij niet teruggedacht hebben aan Pasen: *Vrede zij ulieden*? Zal hij niet teruggedacht hebben aan die wonderlijke woorden van Maria Magdalena op die Paasmorgen: *Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, tot Mijn God en uw God*? Oh, wat zijn Johannes en de andere discipelen rijk vertroost op de Olijfberg.

Weet u hoe ik dat weet? Moet u het slot lezen van Lukas 24: *En zij aanbaden Hem, en keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap. En zij waren alle tijd in den tempel, lovende en dankende God*. Omdat hun Koning opgevaren is naar de hemel. Dat was voor hen een troost, want zij werden met Christus in de hemel gezet.

En wat dacht u van Pinksteren? Ook Johannes werd vervuld met de Heilige Geest. Ook Johannes werd aangedreven door de Geest om de grote werken van God te vertellen. Wat kende hij rijke vertroostingen. Maar toen de tijd van verdrukking aanbrak, toen heeft hij met name ervaren: *Velen zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen; maar uit die allen redt hem de HEERE*.

Want hoe ging de vijand niet tekeer toen ze erop uitgezonden werden om te preken? De eerste tijd is Johannes in Jeruzalem gebleven. Maar al snel kwam daar een vervolging. En hij heeft gezien in Jeruzalem hoe de Heere dagelijks tot de gemeente toevoegde die zalig werden. Hij is samen met Petrus in Samaria geweest, waar Filippus krachtig werkte. En vele Samaritanen kwamen tot het geloof. Wat een troost moet dat voor hem geweest zijn, dat de Heere ook Johannes wilde gebruiken.

Oh, wat zou het groot zijn als de Heere ook u en jou wilde gebruiken tot de uitbreiding van Zijn Koninkrijk. Dat u, Godvrezende man, een middel mag zijn tot bekering van je vrouw, of andersom.

Of dat Godvrezende ouders nog een middel zouden mogen zijn tot bekering van hun kinderen, of andersom. Dat Godvrezende kinderen nog eens een middel zouden mogen zijn tot bekering van vader of moeder. Of dat je als ambtsdrager een middel mag zijn om in de gemeente iemand tot Christus te mogen leiden. Dat zou een wonder zijn. Dan ben je niet meer als een beetje slijk aan de vingers van de Heere. Maar het is wel groot als de Heere je ervoor gebruikt.

En Johannes wist er ook van. Hij wordt zelfs in de Bijbel een pilaar van de kerk genoemd. En wat moet dat juist voor degenen die arbeiden in het Koninkrijk van God toch moed geven, kracht geven, als je ziet dat de Heere voortgaat met Zijn werk en dat Hij zelfs kleine, nietige mensjes daarvoor wil gebruiken? Arm in jezelf, rijk in Christus. En zo werd Johannes vertroost.

Maar nergens is hij zo rijk vertroost geweest, gemeente, als toen hij verbannen werd naar dat onbewoonbare eiland Patmos. Toen heeft hij iets gekend wat we vanmorgen gezongen hebben in de kerk. Hij heeft een gezicht gezien dat zoveel troost bevat. Want de Heere ging hem rijke dingen openbaren op het eiland Patmos. O ja, hij heeft van de oordelen gezien. Hij heeft gezien welke macht de duivel zal gaan uitoefenen in het laatste der dagen. Hij heeft gezien hoe de antichristelijke machten zich gaan manifesteren in het laatste der dagen. Maar daarbovenuit stegen de vertroostingen.

Neem die eerste keer toen Christus aan hem verscheen op de dag des Heeren, in hemelse heerlijkheid en majesteit, en dat Johannes zich zo klein, zo nietig, zo zondig voelde, dat hij aan de voeten van Christus als dood neerviel. En toen, toen legde Christus Zijn rechterhand op Johannes. Wat was Johannes toen veilig, onder die doorboorde Middelaarshand van de Heere Jezus, die sprak van Zijn gunst. En terwijl hij onder de hand van Christus lag, terwijl hij de hand op zijn hoofd voelde, hoorde hij de liefdesstem van zijn Meester: *Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste, en Die leef. En Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheid*.

O, wat een troost. Wat een wonder als je in de strijd van dit leven getroost wordt door de Heere Zelf, dat Hij je als het ware door de prediking van het Woord aanraakt, en dat je dat ervaren mag onder de prediking. En als Hij het tot je persoonlijk gaat zeggen: *Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid*. Johannes kende er wat van.

En het is niet bij die eerste vertroosting gebleven. Want als je het boek Openbaring doorleest, wat een vertroostingen komen we dan niet tegen. Hij zag een geopende deur naar de troon van God. Daar zag hij God de Vader op de troon zitten. Daar zag hij de Heere Jezus staan als het Lam, staande als geslacht. Dat Lam dat uitgeroepen heeft, ook voor Johannes: *Het is volbracht*. Toen dat voorhangsel scheurde van boven naar beneden, daarom kan er een open deur zijn naar de troon van Gods genade.

En toen heeft hij de hemel gezien, die hem voorgesteld werd als een tempel Gods. En hij zag het: *En de tempel Gods in den hemel is geopend geworden, en de ark van Zijn verbond is gezien in Zijn tempel*. Weet u wat hij ook gezien heeft tot zijn troost? In de handen van de Heere Jezus Christus was een boekje. En waar dat boekje aanvankelijk door niemand geopend kon worden, kon Christus het wel. En in dat boekje stond het raadsplan van God beschreven, dat Hij gaat uitvoeren.

En toen het eerste zegel van dat boekje werd geopend, toen zag Johannes zoiets troostvols, gemeente. Hij zag Christus op een wit paard. En Hij galoppeerde door de wereld heen. En op Zijn rug had Hij een pijlkoker. En in Zijn hand had Hij een boog. En Hij schoot pijlen af in harten van zondaren. Want Hij is bezig om uit het ganse menselijk geslacht Zijn kerk te vergaderen. En

Johannes werd erbij ingeschakeld. Sterker nog, hij heeft gezien hoe daar in de hemel een boek des levens was. En tot zijn grote verwondering stond zijn naam geschreven in het boek des levens des Lams.

Mag je het ook weten? Dan kun je Mefiboseth zo begrijpen, die het uitgeroepen heeft: *Wat is uw knecht, dat Gij omgezien hebt naar een dode hond, als ik ben?* Maar dan ken je ook die onuitsprekelijke zondaarsliefde van Christus. En dan is er ook in je hart iets van die wederliefde geboren tot Christus, Die geslacht is geweest, Die die witte, prachtige klederen van de vergeving der zonden verworven heeft, Die arme zondaren hier op aarde gekocht heeft met Zijn bloed, en Die met Zijn Heilige Geest bezig is om Zijn bruidskerk te versieren en voor te bereiden op die grote bruiloft van het Lam. En dat heeft Johannes mogen zien tot zijn troost, toen de hemel voor hem geopend werd.

En weet u wat dat nou uitwerkt in zijn leven? Dat er momenten in zijn leven waren dat hij zo hartelijk verlangde om aan die bruiloft van het Lam te mogen zitten. En hij heeft zijn wens verkregen. Dat brengt ons bij onze laatste gedachte.

3. Hij is gestorven in de Heere

Kun je dat begrijpen? Als je te midden van allerlei nood en ellende en verdrukkingen hier op aarde zulke rijke vertroostingen mag kennen, en dat er van die momenten zijn dat de Heere zo nabij is, en dat te midden van de strijd, waar de doodsvijanden niet ophouden om aan te vechten, dat je dan bij tijden eens verlangen kan om ontbonden te zijn en met Christus te wezen. En Johannes kende dat verlangen.

Want hoe verder hij komt in de openbaring van Christus aan hem, en hoe meer hij bij die openbaringen betrokken raakte, hoe sterker dat verlangen werd. Zo sterk dat de Heilige Geest aan het einde van het boek Openbaring er zelf woorden aan gaat geven die Johannes mocht opschrijven. Dan schrijft Johannes aan het einde van al die openbaringen, aan het einde van al die vertroostingen: *En de Geest en de bruid zeggen: Kom.* En daar wordt Johannes zo in meegenomen door de Heilige Geest als hij dat mag opschrijven, dat de Heilige Geest het in zijn hart legt om de Geest ook daadwerkelijk na te mogen zeggen. En we lezen op de laatste bladzijde van de Bijbel dat Johannes schrijft: *Ja, kom, Heere Jezus*.

Ken je dat verlangen? Is die begeerte ook wel eens in je hart? Oh, wij zitten zo vast aan de wereld. We zijn zo verstrikt in de zonde. Van nature hebben we het hier nog best. Maar de wereld gaat voorbij met al haar begeerlijkheden. En als de dood komt, kun je niets van je aardse bezittingen meenemen. Hoor toch eens wat de dichter van Psalm 49 zingt: *Hij ziet, dat hun in 't sterven niets kan baten, Maar dat zij 't al aan anderen overlaten; Ja, men denkt niet meer aan hun verleden staat, wijl al hun glans vergaat in 't graf*.

Oh mensenkind, die nog onverzoend is, hoor de stem van Christus deze middag: *Zo zijn wij dan gezanten van Christus' wege, alsof God door ons bade; wij bidden u van Christus' wege: laat u met God verzoenen*. Verzoenen op grond van recht, verzoenen op grond van het offer dat Christus bracht. En die verzoening kende Johannes. En hij kon het aan het einde van zijn leven zingen: *Maar na den dood is het leven mij bereid; God neemt mij op in Zijn heerlijkheid*.

Ja, hij heeft zijn wens gekregen op Gods tijd. En als enige, zo zegt de ongewijde geschiedenis, is hij niet de marteldood gestorven. Want toen de keizer in Rome gestorven was, kreeg hij weer de vrijheid. En heeft hij na zijn verblijf op Patmos nog een tijdje mogen dienen in de gemeente van Efeze. En twee van zijn leerlingen, Polycarpus en Irenaeus, hebben het geschreven in hun

geschriften hoe rijk Johannes nog heeft mogen werken in Efeze. En daar is hij gestorven, de natuurlijke dood, niet als martelaar.

Misschien heeft de Heere het met Johannes ook wel gedaan zoals met Henoch: *Die wandelde met God; en hij was niet meer, want God nam hem weg*. O, de omstandigheden waarin een ware gelovige sterft, kunnen heel onderscheiden zijn. Sommigen krijgen een ziekbed, anderen worden plotseling weggenomen. Het ene kind van God reist heel ruim af, met een geloofszicht op Christus. En weer een ander sterft onder aanvechtingen. Soms neemt de Heere Zijn kinderen weg op jonge leeftijd, en anderen mogen net als Johannes heel oud worden.

Maar de omstandigheden zijn niet belangrijk, gemeente. Waar het op aankomt is: hoe gaan wij straks sterven? Met Christus of zonder Christus? In de ware Wijnstok of buiten de ware Wijnstok? En laat je niet verleiden alsof daar nog iets tussen zit. Het is binnen of buiten, lieve gemeente. En wat is het een wonder als je op goede gronden mag weten dat je in de Heere mag sterven, zoals Johannes het op Patmos gehoord heeft: *Zalig zijn de doden, die in den Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen hen na*.

Dat is een wonderlijk sterven, in de Heere, in gemeenschap met Christus, Die de dood heeft overwonnen. Dat is een ontslapen in Christus. Dat is dat je ziel opgenomen wordt in de handen van Christus en gebracht wordt in het Vaderhuis hierboven. Dan is de dood geen betaling meer voor de zonde, maar een doorgang tot in het eeuwige leven. Dan houden de bozen op van beroering. Daar rusten de vermoeiden van kracht. Daar zijn de gebondenen samen in rust. En daar horen ze de stem van de drijver niet meer. De kleine is daar en de grote is daar. En zij zingen het lied van Mozes en het Lam. En daar, in de gemeenschap met de Drie-enige God en in de gemeenschap met al Gods kinderen, zullen Gods kinderen ervaren: *Dat mij het goede en de weldadigheid zullen volgen, al de dagen mijns levens; en ik zal in het huis des HEEREN blijven, in het Vaderhuis hierboven, tot in lengte van dagen*.

Amen.

Toespraak na de bevestiging van diaken van Hengel en de ouderlingen Voorthuijzen en Weerheim

Geliefde broeders, wij hebben vanmiddag gehoord hoe Johannes zijn Meester moest en mocht volgen. En dat geldt in het bijzonder als de Heere roept om een ambt te dragen. Dat kan niet zonder Christus. Want hoe kun je zelfverloochening betrachten? Hoe kunnen jullie als ambtsdragers een kruis dragen? Hoe kun je je eigen ik verliezen? Dat kan alleen achter Christus aan. Het volgen van Hem, ook als ambtsdrager, valt niet altijd mee. En soms is het heel zwaar. Zo zwaar dat misschien een niet-ambtsdrager dat niet altijd goed inschat. Maar de Koning weet het. En je mag achter Hem aan. Hij heeft het zwaarste gedragen.

Weet u wat ik hoop? Dat je in het volgen van Hem niet alleen een ambtelijke zegen ontvangt, maar ook steeds weer een kinderlijke zegen. En weet u, broeders, als dat samengaat, weet je wat je dan ervaart? Achter Hem aan, Zijn voetstappen drukkend, mag je belijden: *Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdroten*. Want het gaat niet meer om ons, maar om de Koning. Dan is het een verwaardiging dat je achter Hem een plekje gekregen hebt. Dan wordt het een wonder als je mag bespeuren dat de Heere bij tijden je wil gebruiken: om een ander bij de hand te nemen en tot de Heere te leiden, om geestelijke leiding te geven aan zoekende zielen, om hulp te betonen aan mensen in nood.

Geliefde broeders, ik hoop dat u achter de Heere Jezus aan mag beleven, steeds weer opnieuw, wat ik vind in 2 Korinthe 6 vers 10b: *Als niets hebbende, nochtans alles bezittende.* Zo las ik deze week in het dagboek van de bekende Philpot bij deze tekstwoorden het volgende. Hij begon het dagboekstukje als volgt: *Hoe bezitten wij alles? Door Christus te bezitten, Die de Erfgenaam is van alle dingen*. Daarom, broeders, volg Hem na. En dan zal Hij het maken dat uw werk niet ijdel is in de Heere.

Gemeente, voordat wij deze broeders gaan toezingen, wil ik nog iets zeggen. Mijn gedachten gaan ook uit naar broeder Van Voorde en zijn gezin, die vandaag niet aanwezig kunnen zijn vanwege vakantie. Nogmaals willen wij onze dank en waardering uitspreken voor het vele werk dat hij in de gemeente heeft mogen doen. De Heere gedenke hem en zijn gezin in de weg die de Heere met hen en ons als gemeente gaat. Zo zij het.